

1. adventní neděle 28. 11. 2021 Krč

Verš na zač. bohoslužby: L 1, 68 – 69a

Lukáš 1, 5 – 17; 1, 18 – 25; 1, 57 - 66

Před požehnáním: Ž 1, 1 – 3.6 „Blaze člověku, ...“

Včera byl poslední den církevního roku, dnešní 1. nedělí adventní vstupujeme do nového církevního roku, který vždy začíná 4 neděle před Vánocemi adventem. Toto slovo je z latinského adventus = příchod, advenio, advenire = přicházet. V adventním čase se připravujeme na vánoční svátky – na radostnou oslavu narození Ježíše Krista. V něm přišel na naši zem – vtělil se samotný Bůh. Stal se Zachráncem a Vykupitelem světa. Ježíš zaslíbil, že jednou – na konci věků přijde podruhé; už ne jako obětující se, pokorný Služebník, ale jako Pán a Král k soudu a nastolení Božího království pokoje. Právě na tento Kristův druhý příchod bychom se měli také připravovat. Jak? Otevřme své srdce Bohu, čiňme pokání a změňme své myšlení, priority, svůj způsob života. Nenechme se strhnout okolním světem reklam, materiálních věcí, laciných kýčovitých ozdob (pozlátek). Usilujme především o hodnoty, které nepomíjejí. Podle Bible jsou těmito hodnotami především VÍRA, NADĚJE a LÁSKA (viz 1K 13,13).

Významnou biblickou postavou adventní doby je Jan – přízviskem Křtitel podle své činnosti. V dospělosti křtil lidi v řece Jordánu. Janův křest (ponoření celého člověka do vody) byl vnějším znamením pokání = lítosti nad vlastními vinami a také znamením nového života s Bohem. Jan byl horlivý a nekompromisní kazatel ctnosti a pokání; připravoval lidi na příchod Mesiáše – Ježíše Krista. Dnes jsme četli z Lukášova evangelia o podivuhodné předpovědi Janova narození a o zvláštních událostech kolem jeho početí. Rodiče Jana byli významní a vážení Židé – otec Zachariáš sloužil jako kněz v jeruzalémském chrámu, matka Alžběta pocházela dokonce z velekněžské rodiny – „z dcer Áronových“. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle Hospodinových přikázání, jak o nich dosvědčuje autor Lukášova evangelia. Přesto jim nebylo požehnáno ve všem – nemají děti, ani jedno dítě! A oba stárnou, už s dítětem nepočítají... Proto tak velké překvapení a současně nedůvěra Zachariáše. Při službě v chrámu, při liturgických modlitbách mu Boží posel zvěstuje narození syna, dokonce mimořádného syna. Sám Bůh mu určuje jméno Ióannes /hebrejsky Jóhánán/ = Hospodin je milostivý, Bůh se smilovává. Pochybující Zachariáš žádá znamení – a dostává je. Pro kněze, kazatele dost drsné znamení – oněmí a nebude moci mluvit po celou dobu Alžbětina těhotenství. Zachariáš nemohl k lidem

promlouvat a Alžběta zase své těhotenství co nejdéle skrývala. Nevíme, jestli pro velkou radost nebo z obav o dítě, aby vše dobře dopadlo v jejím pokročilém věku. Zato jejich syn Jan se v dospělosti stal nebojácným, neohroženým a hlasitým kazatelem, napomínal lidi, káral je a volal k nápravě, aby tak připravil cestu přicházejícímu Mesiáši.

Zachariáš pochyboval, Alžběta se bála, oba mlčeli. Podobně naše víra je někdy plná pochybností a obav. Často mlčíme o své víře, o křesťanské naději, jako bychom byli němí. Prosme o sílu, odvahu a moudrost, abychom i v současné těžké, náročné době dokázali lidem říci, co pro nás znamená advent ve své duchovní hloubce, a co pro nás znamenají Vánoce. Vyprávějme o Božím Synu, který přišel na naši zem jako bezbranné dítě. Nenechme si žádnými vnějšími okolnostmi vzít tuto radost a sdílejme ji s druhými.

/Jindřiška Buttová, 1. neděle adventní 28. 11. 2021 Praha 4 Krč/